

JEDNOTA JE NAŠA SILA

Zamyslenia

**EUROPEAN
SOLIDARITY
CORPS**

OBSAH

1. Duch milosrdenstva
2. Ježišova rodina
3. Znamenie kríža
4. Oddych, nie ako odpočinok
5. Vždy budeme s Pánom
6. Čím sa kresťania odlišujú od ostatných ľudí?
7. Nielen počúvať, ale aj robiť...
8. Sila spoločnej modlitby
9. Duch modlitby
10. Prečo je na zemi toľko zla?

**Tieto zamyslenia vznikli počas účasti Valeryho a Dáši v rámci
Európskeho dobrovoľníckeho roka v OC SEM Púchov.**

2020

Duch milosrdenstva

Rím 8, 26-30

Ps 13 (12)

Lk 13, 22-30

Slovo života je vždy Slovom milosrdenstva, ktoré je nám adresované. Niekedy toto milosrdenstvo varuje, ako dnes Pán pripomína, že do Kráľovstva vedú len úzke brány, ktoré si od nás vyžadujú nie tak veľa úsilia, ako skôr ochotu vzdať sa všetkého, čo je zbytočné.

Ale toto je práve súcitná pripomienka, nie hrozba.

Aj keď je jasné, že slová o Pánovi, s ktorým sme jedli a pili a počuli sme Jeho kázeň, jasne naznačujú, že zvyk prísť k Eucharistii, zdvorilo počúvať evanjelium a kázeň a prísť k sviatosti nestačí.

Ak v nás Evanjelium nevyvoláva každodenné obrátenie – skúšku nášho života podľa Krista, ak nás Eucharistia neprivádza k tomu, aby sme v sebe nosili túžbu darovať sa iným, potom premeškáme príležitosť prijať lásku Boh, aby to odovzdal iným – a stal sa činiteľmi neprávosti.

Ale opäť tu počujeme slovo milosrdenstva. Pán nám prostredníctvom apoštola Pavla pripomína, že dokonale chápe našu slabosť, prijíma nás práve v našej slabosti a dáva nám Ducha. On, Duch Milosrdného Pána, Duch lásky, nás posilňuje a prekonáva slabosť. On sám sa za nás prihovára, keď ani nerozumieme, aké sú naše slová, aby sme sa obrátili k Bohu.

Samotná naša slabosť, naša neschopnosť prekročiť jednoduchý zvyk modlitby, sa stáva momentom obrátenia. len čo dovolíme Slovu, aby nám ukázalo túto našu slabosť.

Dovoľujeme si súhlasiť so Slovom a uznávame, že príliš veľa v našej viere je zo zvyku a príliš málo z horlivej túžby milovať z celého srdca.

A Duch Pánov nám dáva istotu, že každý z nás je Bohom milovaný, Ním vyvolený. A táto dôvera vo vyvolenie umožňuje človeku prekonať slabosť a každý deň sa z tých, ktorí sú jednoducho prítomní pred Kristom, stáva znova tými, ktorí Ho nasledujú a spolu s Ním.

Ježišova rodina

Jazda 6, 7-8. 12b

Ps 122

Lk 8, 19-21

Koho považujeme za najbližších ľudí?

Veľmi často sú to rodičia pre deti, deti pre rodičov, pre manželov - "druhá polovica" ... Ale možno oveľa častejšie - sú to priatelia, ktorí sú veľmi blízki, milí príbuzní. Samozrejme, moji rodičia sú mi veľmi blízki ľudia, ale nemenej blízky a drahými sa mi stali aj sestry, s ktorými žijem, s ktorými som v jednej rodine.

Jeho najbližší a najdrahší ľudia prišli k Ježišovi a chceli Ho vidieť. Môžete veľa premýšľať o dôvode ich návštevy alebo o tom, kto sú Jeho „bratia“, ale ja sa chcem zamerať na to, čo je dôležitejšie – na Ježišovu odpoveď.

"Moja matka a moji bratia sú tí, ktorí počúvajú Božie slovo a konajú ho."

Ak chcem byť v Ježišovej rodine, ak chcem byť Jeho príbuzným, tak je tu pre mňa takáto príležitosť. Potrebujem len počúvať Jeho slovo a naplniť ho.

Krstom sa stávame Božími deťmi, ale to nie je zárukou, že sa ocitneme v Kráľovstve nebeskom, ak nebudeme naďalej žiť podľa Jeho Slova, Jeho Vôle.

Sväté písmo, učenie Cirkvi, naše svedomie nám pomáhajú spoznávať Božiu vôľu...

Boh každému z nás zjavuje, čo odo mňa chce. Ak by to tak nebolo, nemohol by to od nás požadovať.

Ale ako poznať vôľu Božiu. V bežnom každodennom živote môže byť prvou a najdôležitejšou vecou pozrieť sa na svoje priame povinnosti. Ak som študent, je mojou dôležitou povinnosťou študovať, a to nielen preto, aby som nedal dvojku, ale aby som

na 100 percent využil všetky schopnosti, ktoré mi dal Boh. Ak som zamestnanec, tak svoju prácu rob správne, tvorivo... Potom moje povinnosti v rodine, vo vzťahu k blízkym.

Samozrejme, moja modlitba, moje stretnutie s Bohom, moje duchovné praktiky, môj postoj k sviatostiam nie sú na poslednom mieste.

Toto je prvá vec, na ktorú by som sa mal pozrieť, keď sa preverím, či žijem podľa vôle Božej.

Som si istý, že ak sa budeme snažiť v takýchto „obyčajných“ veciach, Pán nám ukáže ešte výbornejšiu cestu. Nedá sa ísť do desiateho ročníka, ak ešte nemám hotový prvý. Kto je verný v malom, bude verný aj vo veľkom.

Ježišova matka môže byť naozaj nazývaná Jeho Matkou, keďže nikto iný nepočúval Božie Slovo a nenaplnil ho. Držala to vo svojom srdci a aj keď tomu nerozumela, urobila to, čo sa od nej v danej chvíli vyžadovalo.

Ak žijeme podľa Božieho slova, ak sa ho snažíme vteliť do našich životov, potom rodíme Krista pre svet. A nie sú to len pekné slová. Toto je realita, ktorú môže žiť každý z nás.

Jedna sestra mi dnes cestou rozprávala, ako sa stará o chorých, ťažko chorých, o tých, ktorí sú už veľmi blízko prechodu do iného sveta. Už niekoľkým takýmto pacientom pomohla stretnúť sa s Bohom, zmieriť sa s Ním vo sviatosti pokánia. Povedala mi: „Zdá sa, že tým, že sa dotýkam ich tiel s láskou a starostlivosťou, nachádzam cestu k ich srdciam. Začínajú mi dôverovať.“

Želám každému z nás, aby sa prostredníctvom lásky a pozornosti k našim jednoduchým povinnostiam, k svojim blízkym, naplňajúc Božiu vôľu, stal Jeho rodinou a priviedol do nej nových členov.

Znamenie kríža

Číslo 21, 4b-9

Ps 78

Ján 3:13-17

Povýšenie kríža Pána

Počas štyridsaťročného putovania vyvoleného ľudu púšťou sa udialo mnoho dôležitých udalostí, z ktorých každá sa pre nás môže stať poučným podobenstvom. Príbeh drzého hada je veľmi malá epizóda. Pravdepodobne by si ho nikto nepamätal, keby sám Kristus neporovnal tohto hada so sebou: „ako Mojžiš vyvýšil hada na púšti, tak by mal byť vyzdvihnutý aj Syn človeka“.

Pre nás, moderných kresťanov, môže toto prirovnanie spôsobiť, mierne povedané, istý zmätok. Ježiš sa prirovnáva k hadovi!!! Koniec koncov, obraz hada je pre nás skôr symbolom Satana, ale určite nie Krista: „starý had, nazývaný diabol a Satan, zvädzajúci celý vesmír“ (Zj. 12:9).

Mali by ste vedieť, že had nebol vždy symbolom Satana – lákavého hada z Edenu. V mnohých starovekých kultúrach bol had symbolom rôznych, zlých aj dobrých síl. Ale najvznešenejším významom tohto symbolu je večný život! Z jednoduchého dôvodu – starovekí ľudia verili, že hady sú nesmrteľné. Hady pravidelne zhadzujú kožu, čo znamená, že omladli, čím zostali vždy mladé a v dôsledku toho nezomreli. Najstaršia verzia legendy o nesmrteľnosti hada sa nachádza v „Príbehu o Gilgamešovi“. Bol to had, ktorý ukradol kvet nesmrteľnosti, ktorý našiel od Gilgameša, a utiekol z neho, „po ceste si vymenil kožu“. Je známe, že aj v starovekom Egypte had symbolizoval večnosť a Mojžiš o tom samozrejme vedel.

Večný život – ukrižovaný na kríži – je symbolom našej viery. Symbol, v ktorom sa prelína život a smrť. Symbol, v ktorom smrť, dobývajúca život, je sama premožená životom.

Svätý Ján Damašký (De fide orthodoxa) odhaľuje toto tajomstvo týmito slovami: „A tak zomiera, keď znášal smrť za nás a sám sa obetuje Otcovi za nás. A tak prichádza smrť, a keď pohltí telesnú návnadu, je preniknutá mliekom božstva, a keď okúsila bezhriešne a životodarné telo, umiera a dáva späť všetko, čo kedysi prehltlo. Lebo ako sa tma ničí prinesením svetla, tak sa skazenosť zaháňa dotykom života a pre každého vzniká život, ale pre ničiteľa - skaza“(3, 27).

A samotný kríž sa z vražednej zbrane mení na symbol života – symbol toho nebeského „stromu života“, ktorého ovocie Adam nemohol ochutnať. „Strom života zasadený Bohom v raji,“ pokračuje sv. Jána z Damasku, - predznamenal tento poctivý kríž. Pretože smrť vstúpila cez strom, bolo potrebné, aby cez strom bol daný život a vzkriesenie. Preto treba uctievať Kristovo znamenie. Lebo kedykoľvek bude znamenie, bude tam aj On sám“ (4, 11).

Oddych, nie ako odpočinok

1 Tes 5, 1-6. 9-11

Ps 26

Lk 4, 31-37

Pri čítaní dnešného evanjelia som si všimol vetu: "Učil som ich v sobotu."

Vieme, že Ježiš veľa pracoval: kriesil mŕtvych, vyhánal démonov, liečil nevyliciteľné choroby, veľa chodil, veľa sa rozprával s ľuďmi. V noci sa modlil... Moderný televízny seriál „Vyvolený“ ukazuje niečo iné – ako robil tesárstvo, hral sa s deťmi, postavil tábor a varil jedlo. Okamžite sa mi vynorí myšlienka, že v sobotu by si mohol vziať „právny deň voľna“. Ale nie. V sobotu chodí do synagógy a učí tam. A som si istý, že to nebolo ako hodina katechizmu – urobil hodinu a nechal to tak. Myslím, že ľudia sa k Nemu neskôr obrátili s otázkami. A On im odpovedal. Nepodobné na odpočinok.

To všetko opäť podnietilo myšlienky o tom, kde Ježiš našiel odpočinok, útechu a silu – vo svojom vzťahu s Otcom. A pointa nie je len v neustálom spojení, ale aj v tom, že ide o vzťah medzi Synom a Otcom, naplnený láskou a dôverou.

Všetci veľmi dobre poznáme prikázanie o sabate – a o nedeli pre kresťanov. Aby nedele a štátne sviatky boli ospravedlnené z práce, aby sa mohli zúčastniť na Eucharistii.

Sám viem, aké ľahké a koľko výhovoriek sa dá nájsť, ak porušíš toto prikázanie.

Ale rád by som poznamenal jednu z takýchto výhovoriek-pokúšení: Bohom prikázaný deň voľna, určený na uctievanie Boha, na liturgiu, je nahradený kultom víkendov. Namiesto uvoľnenia času z práce na milosť trávime svoj voľný čas sebeckou zábavou. Namiesto toho, aby sme boli bdelí a triezvi, „relaxujeme“ a ponoríme sa do

ilúzií ešte vzdialenejších od reality. „Nedeľný odpočinok“ často neprivádza človeka bližšie k Bohu, ale vzdáľuje ho.

Dnes som premýšľal nad týmto: Čo hľadám na odpočinok? Ako si mám doplniť sily? Čo mi dodáva energiu? Čo pomáha zostať bdelym a vo svetle? Čo ma privádza späť k radosti? A z čoho mi bije srdce radosťou? Čo vedie môj život? Čo mi pomáha ráno otvoriť oči, vstať a robiť si každodenné povinnosti?

Nový človek vo mne – (a aj keď má viac ako tucet rokov, každé ráno sa obnovuje!) – vie, že odpoveď je rovnaká – byť stále s Ním – „sme hore alebo spíme“. A pre toto úsilie je dôležité. Niekedy malé, niekedy vážne. Ale každý ich musí robiť neustále. Vzoprite sa prúdu života, plávajte proti prúdu. Zostaň hore. Vytriezviť.

Starý muž, ktorý je každým dňom starší a tvrdohlavejší, sa vôbec nechce snažiť. Chcem ísť s prúdom, ako väčšina sivých rýb v animácii v titulkoch Vyvolený...

Démoniak, na ktorého Ježiš „strávil“ nasledujúcu sobotu, kričal: „Nechaj to; čo ti na nás záleží, Ježiš Nazaretský? Prišiel si nás zničiť; Viem, kto si, Svätý Boží." Stáva sa, že márnosť, práca, aktivity, dôležité stretnutia a záležitosti sú také vzrušujúce, že chcete pridať svoj hlas k tomuto výkriku ... Bolo by pekné sledovať túto túžbu ... A nechať Ježiša oslobodiť, uzdraviť, prebudiť a obnoviť osoba.

Vždy budeme s Pánom

1 Tes 4, 13-17

Ps 96 (95)

Lukáš 4-16-30

Keď Lukáš prerozpráva príbeh o odmietnutí Ježiša obyvateľmi jeho rodného mesta, zdá sa, že má na mysli nielen obyvateľov Nazareta, ale celý Izrael. Celý Izrael je vlasťou, v ktorej Mesiáš zaslúbený prorokmi nebol prijatý. Lukáš píše svoje evanjelium, keď mnohé národy ďaleko za uličkami Judska uverili v Ježiša. Boli medzi nimi Feničania, ktorých predstaviteľkou v jeho príbehu je vdova zo Zarepty Sidonskej, a Sýrčania ako Naaman. Medzi veriacimi boli aj Gréci, napríklad zo Solúna, ktorým sv. Paul. Oveľa ťažšie však bolo pre nich, nielen pre predstaviteľov iných národov, ale aj úplne odlišných kultúr, kázať Kristovo učenie.

Z dnešného úryvku listu sa dozvedáme, že novoobrátení kresťania v Tesalonike, ako aj všetci ľudia na zemi, sa živo zaujímali o problém druhého sveta. Čo nás čaká po smrti? Z gréckej mytológie vedeli o podsvetí Hádes. Ak sa niekto z nich zoznámil so Starým zákonom, mohol si prečítať niečo o šeole, čo bolo preložené ako „peklo“. Čo je to? Rovnaké kráľovstvo Hádes? A kresťania hlásajú niečo celkom iné – vzkriesenie! Pre Grékov absolútne nepochopiteľná doktrína, spomeňme si, ako sa Pavol vysmieval na Areopágu v Aténach, keď začal kázať o zmŕtvychvstaní. Niet divu, že mnohí to pochopili inak. Sám Pavol spomína na istých heretikov Hymenaia a Filéta, „ktorí sa vzdialili od pravdy a povedali, že vzkriesenie už nastalo“ (2 Tim 2,17-18).

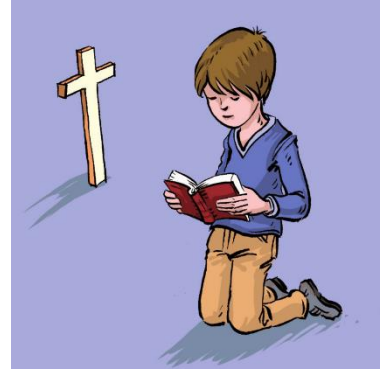
To, čo im Pavol píše, nemožno nazvať úplne uspokojivou odpoveďou a jeho slová o „uchvátení v oblakoch v ústrety Pánovi vo vzduchu“ pôsobia úplne naivne. Hoci ten, kto bol „uchvátený do tretieho neba“ (2. Kor. 12,2), vedel, o čom hovorí. Gréci mali predstavu o Elýzii, ktorú spomínal Homér, alebo o „ostrovoch blažených“ od Hésioda. Takto bude vyzeráť kresťanské Kráľovstvo nebeské? Ale hlavnou vecou v Pavlovej odpovedi nie je presne to, ako sa to stane, alebo ako budú vyzeráť radosti budúceho raja. Hlavná vec je „aby sme boli vždy s Pánom“ – toto je kresťanský raj. „Kto mi slúži, nech ma nasleduje; a kde som ja, tam bude aj môj služobník“ - takto zjavuje túto pravdu sám Ježiš v Jánovom evanjeliu (12, 26). A samozrejme, smrť pre nás vždy zostane tajomstvom, ale nesmieme sa trápiť bez nádeje, pretože ak veríme v Kristovo zmŕtvychvstanie, musíme veriť aj v naše vzkriesenie.

Čím sa kresťania odlišujú od ostatných ľudí?

Kol 3, 12-17

Ps 150

Lk 6, 27-38

Si kresťan?

Čím sa líšime my kresťania od ostatných ľudí, ktorí nevyznávajú vieru v Ježiša Krista? Že sme pokrstení – v mene Otca i Syna i Ducha Svätého?

Ale v živote, v správaní, viete rozlíšiť?

Dnes nám Ježiš ukazuje, ako by sme sa mali líšiť od ostatných – od pohanov, ateistov, ale aj od vyznávačov akéhokoľvek iného náboženstva.

Milujte svojich nepriateľov; robte dobre tým, ktorí vás nenávidia; žehnajte tých, ktorí vás preklínajú, a modlite sa za tých, ktorí vás urážajú.

Ježiš jasne hovorí, aký by mal byť náš rozdiel: „Ak milujete tých, ktorí vás milujú, za čo vám patrí vďaka? lebo aj hriešnici milujú tých, čo ich milujú. A ak robíte dobro tým, ktorí robia dobre vám, aká vám za to patrí vďaka? lebo to isté robia aj hriešnici. A ak požičiavate tým, od ktorých dúfate, že sa vám vrátia, akou vďakou ste za to? lebo hriešnici požičiavajú aj hriešnikom, aby dostali späť rovnakú sumu. Ale ty miluješ svojich nepriateľov, robíš dobro a požičiavaš, nič neočakávaš.“

Nie je to ľahká úloha, najmä pre tých, ktorí zažili nejaký vážny priestupok, nespravodlivosť.

Ale v skutočnosti nás odpustenie a láska namiesto urážok oslobodzuje, dáva nám vnútornú slobodu a radosť.

A v prvom rade nám dáva spásu, dáva nám odpustenie.

„Nesúďte a nebudete súdení; neodsudzujte a nebudete odsúdení; odpusť a bude ti odpustené.“

Ale s nepriateľmi sa asi málokedy stretávame, málokedy sa musíme rozhodnúť odpustiť vážny prehrešok. Ale často nás niekto našťve, nahnevá, často dochádza k nejakým hádkam, nedorozumeniam, stretom.

Aj v tejto chvíli musíte počuť - "žehnajte tých, ktorí vás preklínajú, a modlite sa za tých, ktorí vás urážajú."

Za povšimnutie stoja aj tieto zdanlivo nepochopiteľné slová – „Obráť druhého k tomu, kto ťa udrel po líci; a kto ti berie vrchný odev, nebráň mu vziať si košeľu.“ Ako je to možné?

To znamená - pustite sa! Nepokračujte v tomto nezmyselnom konflikte! Poddaj sa!
Odpovedz dobro za zlo!

Je to tiež v rovnakom duchu, ako nás dnes učí sv. Jeho slová treba brať ako odľahčenie pre naše bežné, každodenné vzťahy, najmä rodinné...

„Oblečte si ako vyvolení Boží, svätí a milovaní, v milosrdenstve, láskavosti, pokore, miernosti, zhovievavosti, pohostinnosti jeden k druhému a odpúšťaniu jeden druhému, ak má niekto proti komu sťažnosť: ako vám odpustil Kristus, tak aj vám. Predovšetkým si oblečte lásku, ktorá je totálnosťou dokonalosti. A pokoj Boží nech vládne vo vašich srdciach, ku ktorému ste povolani v jednom tele; a buď priateľský.“

Nielen počúvať, ale aj robiť...

1 Tim 1, 15-17

Ps 113 (112)

Lk 6, 43-49

Ľudia sa chcú zmeniť, napríklad schudnúť, no mnohým sa to nedarí. Sú to odborníci – vedia veľmi dobre, ako na to, ale žiaľ, nejde to... Tak to bolo aj so mnou až do chvíle, keď som sa konečne rozhodol použiť jednoduchú a známu radu. Zapamätal som si to vo vtipnej forme, v akej to bolo nahrané a nalepené na dvierkach chladničky mojich priateľov. Od prečítania až po realizáciu však ubehlo niekoľko rokov. Čo je to za rada? Jedzte samozrejme menej. Akonáhle som to začal robiť, nadbytok sa začal postupne vytrácať. Preto dobre chápem, že treba nielen počúvať, ale aj robiť, to je celý problém!

Dnes čítame posolstvo sv. Pavol, z jeho slov cítiť radosť, ktorú ochotne zdieľa. Raz zjavil Ježiša, ktorý je Kristus, pravý Spasiteľ. Svätý Pavol chápe, že prvý, kto potreboval spásu z hriechov, je on sám. On to však hneď neprijal. Zvlášť dojímavé znie, keď apoštol hovorí o Ježišovej „zhovievavosti“. Áno, Pán čakal, že Pavol pochopí a rozhodne sa, kedy začne konať inak – kedy sa obráti.

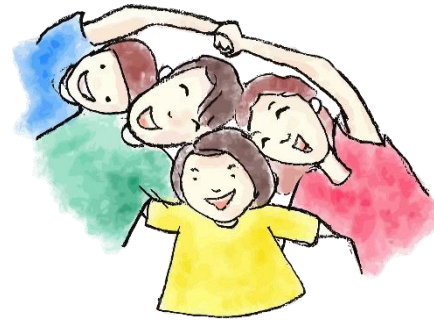
Dnes nás sám Pán vyzýva, aby sme boli rozhodní a konali. Znamená to pripodobniť sa človeku z podobenstva, ktorý podľa Ježiša „išiel hlboko, položil základy na kameň.“ Tento muž symbolizuje tých z nás, ktorí prichádzame k Ježišovi a nielen ho počúvame, ale aj robíme počul. Pozrite sa, aké je to lákavé! Pán nám dáva možnosť pretaviť jeho slová do života, do našich životov. Je to mimoriadne dôležité, pretože len tak môžeme vyrobiť niečo skutočne krásne a trvácne.

Sila spoločnej modlitby

Dt 34, 1-12

Ps 66

Mt 18: 15-20

Sila spoločnej modlitby, ako jasne vidíme z posledného riadku evanjeliového úryvku, spočíva v tom, aby sa dvaja zišli v mene Ježiša. Čo to znamená? Myslím si, že kladie dôraz na dispozíciu srdca aj na obsah modlitby.

Postavenie srdca znamená, že musí mať lásku k Ježišovi ako skrze Neho, tak aj k bratovi. Meno Ježiš znamená – „Boh zachraňuje“. Zostať v Jeho mene znamená túžiť po spáse pre seba aj pre svojho brata. Teda nadradiť dobro duše nad pozemské dobré, z čoho vyplýva – prosiť pre seba a svojho brata predovšetkým o spásu duše. Toto je prosba, na ktorú už Boh odpovedal: „Svojho Syna neušetril, ale za nás všetkých ho zradil, ako by nám nedal s Ním všetko? Rím 8, 32

Usvedčiť brata z hriechu znamená len pomôcť mu získať spásu. Koľkokrát počujeme ospravedlnenie hriechu slovami – „Áno, teraz takto žije každý“, „Bez toho sa nedá žiť“ atď.

Vďaka Bohu, že Cirkev má stále moc usvedčovať hriech. A my, ako synovia Boží a členovia Cirkvi, sme tiež povolaní usvedčovať hriech, nie odsudzovať, ale znovu nájsť svojich bratov.

Ak náš brat nenasleduje Pána, nemali by sme s ním kráčať po ceste záhuby, ale prosiť ho, aby sa obrátil, pričom zostávame v úzkom spojení s Pánom a Cirkvou.

Jedného dňa sa náš brat vráti. Bolo by dobré, keby sme ho čakali v Otcovom dome.

Duch modlitby

Mal 3, 13 - 4, 2a

Ps 1

Lk 11, 5-13

Ježiš po odpovedi na učeníkovu prosbu „nauč nás modliť sa“ hovorí podobenstvo, v ktorom nás učí „duchu modlitby“. Inými slovami, učí nás, aký by mal byť vnútorný stav človeka, keď sa modlí.

Podobenstvo hovorí, že priateľ prišiel o polnoci k priateľovi a požiadal o tri bochníky chleba.

Keď sa začneme modliť, pre nás kresťanov je Ježiš priateľom, ku ktorému môžem prísť aj o polnoci a požiadať ho o to, čo potrebujem. Navyše sa nepýtam za seba, ale za svojho priateľa, ktorý ma prišiel navštíviť. A žiadam pre neho tri bochníky chleba. Svätý Augustín hovorí, že v týchto chleboch je ukrytá Najsvätejšia Trojica. Inými slovami, pýtame sa priateľa na Boha v jeho živote. Prosíme toho, kto nám môže dať – Ježiša Krista. Vytrvalo prosíme, pretože vieme, čo dostaneme, hľadáme, pretože vieme, čo nájdeme, klopeme, pretože nám otvoria dvere. Nežiadame banálny materiál, žiadame večnosť.

Druhé podobenstvo nám pomáha zavrhnúť falošný obraz Boha. Ak my v hneve vieme robiť dobré skutky, potom je Boh oveľa väčší ako my a dá nám Ducha Svätého na našu spásu.

Dnešné evanjelium nám pomáha stretnúť sa s Bohom v našich srdciach počas osobnej modlitby.

Keď sa ocitnete v Božej prítomnosti, opýtajte sa sami seba:

S kým sa rozprávam?

Čo žiadam?

Aké mám pochybnosti?

Je dôležité, aby vás váš najlepší priateľ počul, keď sa ho pýtate, hľadáte, klopete.

Prečo je na zemi toľko zla?

Ex 24, 3-8

Ps 50 (49)

Mt 13: 24-30

Veľmi vážny problém prítomnosti zla na zemi vyvoláva otázky pre každého: ako pre veriacich v Boha, tak aj pre tých, ktorí veria, že Boh neexistuje. Počúvam známu osobnosť, ktorá vo svojich rozhovoroch občas nastoľuje otázku viery v Boha. Pokiaľ mu rozumiem, považuje sa za neveriaceho a vysvetľuje, že kameňom úrazu je pre neho prítomnosť zla na zemi. Hovorí, že ak Boh existoval, musel s týmto zlom rýchlo niečo urobiť. Tu však prichádza otázka. Netýka sa problém zla aj sám seba? Nie je to prítomné aj v jeho živote, v jeho zlých rozhodnutiach? Niektoré z jeho verejných činov naznačujú, že, bohužiaľ, možno áno. Potom môžete pokračovať v kladení otázok. Chcel by, aby ho Pán okamžite potrestal zakaždým, keď nedodrží prikázania? Toto sú prikázania, ktoré sú napísané nielen na tabuľkách, ale aj v srdci každého z nás.

Odkiaľ pochádza zlo a na čo slúži? Ježiš nám predkladá zaujímavé podobenstvo. Na prvý pohľad sa to môže zdať trochu mimo realitu. Ale v skutočnosti to tak nie je. Zasievanie kúkoľá na cudzom poli - tento druh zločinu bol v histórii známy a dokonca na niektorých miestach zaň trestala aj samotná Cirkev, trestala tak, že neskôr tento trest mohol odstrániť len biskup. Toto teda nie je výmysel, ale smutná realita. Tento zločin bol formou pomsty, spôsobom ako kompromitovať majiteľa. Ježiš nám ukazuje, že tento zločin odráža stratégiu Božieho protivníka. Všetmožnými spôsobmi sa nás snaží prinútiť pochybovať o múdrosti, moci a spravodlivosti Pána, aby sme Boha obviňovali, že je pomalý, hoci by nemal.

Pán nechce zlo, nie bezdôvodne nám dal desať jednoduchých, ale veľmi dôležitých prikázaní. Vďaka nim sme schopní rozlišovať medzi dobrom a zlom, rozhodnúť sa, aké ovocie chceme prinášať. Ak sa nad tým vážne zamyslíme a tiež si uvedomíme, že naše vlastné činy sú dobré aj zlé, potom prijmeme Božie činy s rešpektom a vďačnosťou. To, že ľudia, ktorí sú netrpezliví a arogantní, sa zdajú byť „nedbalosťou“, je v skutočnosti trpezlivou Božou múdrosťou vo vzťahu k nám – ľudia majú k dokonalosti ďaleko. A nesmieme zabúdať, že v konečnom dôsledku Pán oddelí kúkoľ od pšenice, dobro od zla. Ale podľa svojej múdrosti to necháva na koniec. Napokon, musíme priznať, že korene pšenice a pliev sú prepletené aj v našom živote a On nás nechce stratiť. Preto stojí za to brať svoj život ako čas milosrdenstva, kedykoľvek je to možné.